

Proloog

Op woensdag 11 november 2009 stonden een man en een vrouw op perron 1 van station Zwolle te wachten op de intercity naar Rotterdam. Het was half zes in de ochtend. Buiten was het nog donker. Op het perron brandden de neonlampen die de reizigers - ondanks het vroege uur toch al een kleine menigte - in een fluoriserend licht zetten. De man leunde met een hand op de schouder van de vrouw. In de andere hand droeg hij een laptopkoffertje. Zij was midden veertig, een aantrekkelijke brunette in een duur uitziende kasjmier jas. De man was minstens vijftien jaar ouder, maar ook hij zag er goed uit: een goed geconserveerde zestiger in een Burberry coat. Het zou een zakenman kunnen zijn die de trein nam om rustig te werken.

De trein kwam stipt op tijd, tien over half zes. Het paar liep naar de eersteklascoupé, de vrouw kittig op haar hoge hakjes, de man met lange, enigszins slepende passen als iemand die een hartaanval had overleefd en nu weer voorzichtig in het land der levenden rondliep. Bij de coupé draaiden ze tegelijk hun hoofden naar elkaar toe en glimlachten. Ze gaf hem een snelle kus op zijn mondhoek en zei: 'Dag schat, tot vanavond.'

'Tot vanavond.' Hij hield haar even vast, aarzelend of hij haar nog een zoen zou geven, maar toen hij haar gezicht zag liet hij dat voornemen varen en stapte in de trein. Het ging een beetje moeizaam. Vlak achter hem

stapte een goed geklede, ongeveer vijfendertigjarige Indo in. Hij had even oogcontact met de vrouw, wat haar echtgenoot ontging. De vrouw knikte, nauwelijks merkbaar. De jonge man beantwoordde het knikje met hetzelfde gebaar. Hij liep achter de man de coupé in en ging tegenover hem zitten in een afgesloten compartiment van zes zitplaatsen die ze met zijn tweeën konden verdelen. De ander lette nauwelijks op hem. Hij stond bij het raam en glimlachte tegen zijn vrouw. Ze zwaaide: een licht, luchtig gebaar dat niettemin de intimiteit tussen de twee benadrukte.

De trein begon te rijden. De man leunde tegen het raam en keek naar zijn vrouw die snel kleiner werd. Hij bleef kijken tot ze uit het zicht verdween. Hij ging zitten en trok een grimas tegen zijn overbuurman. 't Is je wat, leek dat grijnsje te zeggen. De jonge man lachte terug. Ze zochten een plek voor hun voeten die voldoende ruimte zou laten om elkaar niet te raken. De jonge man haalde een krant uit zijn tas, vouwde hem open en bood met een vriendelijk gebaar het binnenstuk aan de man tegenover hem aan die het verrast accepteerde. 'Dank u zeer.'

Ze lazen op de manier van geroutineerde krantenlezers. Hun ogen gleden langs koppen en foto's. De oudere man las de voorpagina, de jonge man de sportkatern. Na een kwartier ruilden ze. Toen ze de krant uit hadden zei de oudere man: 'Wat vindt u van de recessie?'

‘Uitzitten en opnieuw beginnen,’ zei de ander. ‘Hebt u de column van Kras gelezen?’

‘Ja. Aardig.’ De oudere man grinnikte. ‘Parende kikkers in november. Hoe kom je erop?’

‘Hij zal het wel gehoord hebben. Of gezien.’

‘Wie weet. Gaat u ook naar Rotterdam?’

‘Amsterdam. Ik stap in Amersfoort over.’

‘Het beroemde koffiestation.’ De oudere man keek verlangend naar buiten. ‘Ik zou een moord doen voor een kop koffie.’ De jonge man haalde een thermoskan en twee bekers uit zijn tas die naast hem op de bank stond en vroeg: ‘Kan ik u dienen?’

‘Nee maar. Dat ik u net tegen moest komen. Hebt u dan zelf wel?’

‘Er zitten minstens zes koppen in. Suiker en melk?’

‘Alstublieft.’

De jonge man goochelde met bekers en thermoskan. Hij deed het handig, zonder een druppel te morsen en gaf de ander een volle beker waar de damp vanaf sloeg.

‘Dank u. Dat ziet er heerlijk uit.’

De koffie was heet. Ze dronken met kleine teugjes. De oudere man knikte goedkeurend bij elke teug. De jonge man glimlachte. ‘Nog één?’

‘Nou, als ik u niet ontrief, heel graag.’ De oudere man hield zijn beker bij. De jonge man haalde een zakje suiker uit zijn tas. ‘Nieuw van de firma waar ik nu voor werk. Minder calorieën, meer zoetstof. Speciaal ontwikkeld voor reizigers.’